

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15 ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 5 Ἀπριλίου 1954 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος Θ'. Ἀριθ. —178— Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1000

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

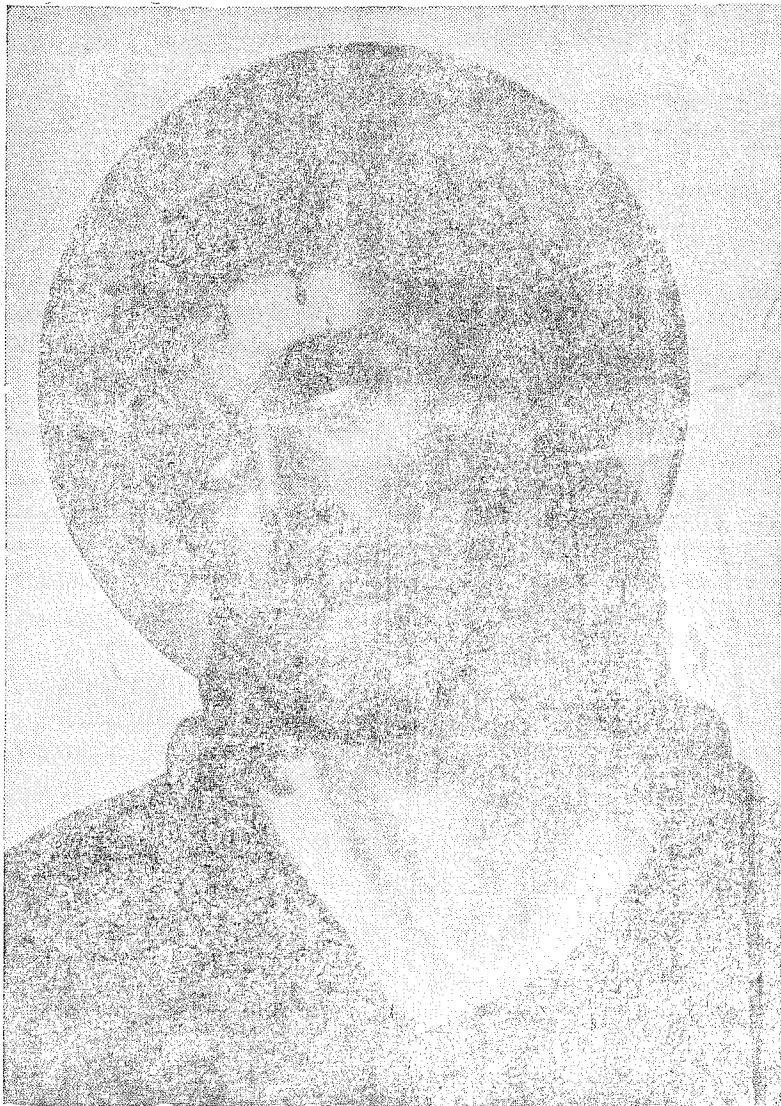
Ἑξάμηνος δραχ. 15.000— Ἐτήσια δραχ. 30.000

Ἑξαμηνιαίου: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἑτησίου δολ. 4

ἸΔΟΥ ἈΝΑΒΑΙΝΟΜΕΝ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ,,

Ἐάν αἱ Ἀθη-
ναι καυχῶνται
διότι ἐξέθρεψαν
τὰ μεγάλα πνεύ-
ματα τῆς Φι-
λοσοφίας καὶ
τῆς Ἱστορίας τοῦ
πολιτισμοῦ, τὰ
Ἱεροσόλυμα κα-
τέχουν ἀναμφι-
σβητήτως τὴν κο-
ρυφαίαν τῶν ἐπι-
γείων πόλεων,
διότι εἰς αὐτὰ
διεδραματίσθη
τὸ δραματικώτε-
ρον δράμα τῶν
αἰώνων, τὸ φρι-
κτὸν πάθος τοῦ
Σωτῆρος Χρι-
στοῦ. Καίτοι βε-
βαίως τὸ Πάθος
τοῦ Σωτῆρος ἀ-
πετέλει μίαν ὑ-
περφυσικὴν ἀνά-
γκην τῆς σωτη-
ρίας τοῦ ἀνθρώ-
που, ἐν τούτοις
δὲν παύει καὶ ὡς
ἱστορικὸν γεγο-
νὸς νὰ παρουσιά-
ζη τὴν μορφήν
μιάς συγκλονι-
στικῆς τραγωδί-
ας ἢ ὁποία συ-
νεκίνησε, συγκι-
νεῖ καὶ θὰ συγκι-
νῇ τὸν ἄνθρω-
πον.

Εἰς αὐτὴν λοι-
πὸν τὴν Ἀγίαν
καὶ εὐλογημέ-

Ο ΝΥΜΦΙΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

νήν πόλιν ἅς ἀ-
νατρέξωμεν ἐπ'
ὀλίγον, ὡς εὐ-
λαβεῖς προσκυ-
νηταὶ ὄχι μόνον
τῶν τόπων· διότι
κάθε μέρος τῆς
γῆς εἶναι «τό-
πος τῆς Δεσπο-
τείας τοῦ Θεοῦ», ἀλλὰ καὶ
τῶν συγκλονιστι-
κῶν ἐκείνων γε-
γονότων, τῶν ὁ-
ποίων ἡ φρικτὴ ἢ
τὸ ἐξάίσιον με-
γαλεῖον ἔχουν
ἀποτυπωθῇ εἰς
τὰς ρύμας καὶ
τὰς γωνίας, τοὺς
λόφους καὶ τὰς
λίμνας, τοὺς πο-
ταμοὺς καὶ τὰ
ὄρη τῆς Ἀγίας
πόλεως καὶ τῆς
περιοχῆς τῆς,

«Ἰδοὺ ἀναβαί-
νομεν εἰς Ἱερο-
σόλυμα» πρώτη
στάσις μας ἡ Βη-
θανία! Ἡ Ἀνά-
στασις τοῦ Λα-
ζάρου κατέστη-
σε τὴν Βηθανίαν
κέντρον κοσμο-
συρροῆς. Δεσπό-
ζει τῆς μικρᾶς
κωμοπόλεως ἢ
γλυκυτάτης φυσι-
γνωμίας τοῦ Λυ-
τρωτοῦ. Ἀκτι-

νοβολεῖ ἡ Μορφή του Ἀγάπην, Συμπάθειαν. Ἡ συντριβὴ τοῦ θανάτου τὸν κατέστησε Παντοδύναμον θριαμβευτὴν, καὶ ἡ δι' αὐτῆς προσφορὰ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας πρὸς τὰς ἀδελφὰς τοῦ ἀναστηθέντος Λαζάρου, τὸν ἐπέβαλεν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ὡς εὐγενέστατον Μονάρχην, ἐξουσιάζοντα οὐχὶ διὰ τοῦ ξίφους ἢ τῆς βίας ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης. Καὶ ὅμως ὁ θριαμβος αὐτοῦ κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς, ἡ νίκη αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἀναμοχλεύει τὸν ἠθικὸν βοῦρκον τῶν πεπωρωμένων συνειδήσεων, καὶ προκαλεῖ τὸν φθόνον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων.

Εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ φῶς καὶ ἡ ἀκτινοβολία νὰ διεγείρῃ ψυχοκτόνα πάθη καὶ δυσώδεις κακίας; Καὶ ὅμως ἔτσι συνήθως συμβαίνει. Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες προσπίπτουσιν ἐπὶ τῆς κόπρου ἢ τοῦ ἔλους προκαλοῦν βρωμεράς ἀναθυμιάσεις. Αὐτὸ δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν αἴγλην τοῦ φωτός, ἀλλὰ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν πραγμάτων.

Ὁ Φθόνος λοιπὸν ἀντιμέτωπος τῆς Καλωσύνης· τὸ μῖσος ἀντιμέτωπος τῆς Ἀγάπης· ἡ κακία ἀντιμέτωπος τῆς Ἀρετῆς. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐξοπλίζονται διὰ νὰ συντρίβουν τὸν Εὐεργέτην. Ἡ ἀμαρτία ἀρχίζει νὰ καλλιεργῇ τὸν Γολγοθᾶν, ἀλλὰ καὶ ἡ χάρις βαδίζει μεγαλοπρεπῆς πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, διὰ νὰ συντρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν αὐθάδη ἀμαρτίαν «*δοῦν ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀμαρτίαν ἐκεῖ ὑπερεπερίσσειεν ἡ χάρις*». Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ βαθύτερον νόημα τοῦ Δεσποτικοῦ πάθους.

Μετὰ τὴν Βηθανίαν, τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀποκορυφῶνται ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους. Οὐδέποτε αὐτοκρατορικὸν ἄρμα ἐπευφημήθη τόσον ζωηρῶς, ὅσον τὸ ταπεινὸν ὑποζύγιον τοῦ Σωτῆρος. «*Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαυὶδ*». Ἡ θριαμβευτικὴ αὐτῆ εἵσοδος τοῦ Σωτῆρος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἶναι ἡ μεγαλοπρεπεστέρη ἀποθέωσις Ἡγέτου ἐκ μέρους ἀνθρώπων. Μοναδικὴ εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἡ φρενίτις ὅμως αὐτῆ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑποκρῦπτει τὴν ἐπιπολαιότεραν ἀσotáθειαν. Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆ ὑποδοχὴ συγκαλύπτει τὴν πλέον εὐθραστον καὶ ἐπιφανειακὴν προσήλωση. Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆ ὑποδοχὴ, εἶναι ἕν οὐσιῶδες κεφάλαιον τοῦ Θείου Δράματος, ὃχι μόνον διότι ἀποτελεῖ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ πάθη τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τί συνίσταται ἡ ἠθικὴ αὐτῆ κατάντησις; εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς ὑπερόχου ἠθικῆς ἀξίας, τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν εὐεργέτην.

Ἡ Ζωὴ τοῦ Λυτρωτοῦ, ἡ τριετής αὐτοῦ δρᾶσις εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, συνέθεσεν ἓνα ὁλόκληρον κόσμον ἀπὸ εὐεργεσίας. Τυφλοὶ εἶδον τὸ φῶς τῶν παράλυτοι ἀπέκτησαν τὴν κίνησιν τῶν λεπροὶ ἐκαθαρίσθησαν· ἀσθενεῖς ἰάθησαν· ἀμαρτωλοὶ ἐπανεκτίσθησαν τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεώς των. Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν εὐεργετηθέντων ὑποδέχεται τὸν Εὐεργέτην, χωρὶς

ὅμως νὰ τὸν συγκλονίξῃ ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς Αὐτόν.

Πλησίον λοιπὸν τοῦ φθόνου τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, προβάλλει ἡ ἀγνωμοσύνη τοῦ πλήθους, ἡ προδοσία τοῦ μαθητοῦ.

Φθόνος, Ἀγνωμοσύνη, Προδοσία αἱ εἰδεχθεῖς ἐκδηλώσεις τῆς ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως, αἱ ἰσχυραὶ ἀποδείξεις τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς τῆς ἀμαρτίας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅμως τὸ τρικτὸν τῆς ἀμαρτίας δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐξοντώσῃ οὔτε ἡ σοφία τῶν σοφῶν, οὔτε οἱ θρησκευτικοὶ τύποι τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Αὐτὸ τὸ τέρας, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ βρωμερὸν μέτωπον τῆς ἀμαρτίας ἔρχεται νὰ ἐξοντώσῃ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἡ «*Χάρις*» καὶ ἡ «*Ἀλήθεια*» ὁ Χριστὸς μας.

Ἰδοὺ τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἀξία τῆς Δεσποτικῆς θυσίας. Εἰσέρχεται θριαμβευτὴς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Σωτὴρ· γνωρίζει ὅμως κατὰ βάθος τὴν ἀσotáθειαν τῶν ἀνθρωπίνων κριτηρίων· γνωρίζει τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἡρωϊκοῦ στοιχείου, τοῦ ἠθικοῦ θάρρους ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς αἰσθάνεται περισσοτέραν ἀγάπην πρὸς τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον. Βαδίζει πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, ἔτοιμος διὰ τὴν ὀριστικὴν μάχην· ἔτοιμος νὰ ἐκτοξεύσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ Ἀγάπην, Εὐεργεσίαν, Συγγνώμην.

«*Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα*». Καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν διανοομένην ἑβδομάδα, θεαταὶ τῶν ὑψίστων γεγονότων, τῶν κοσμοσωτηρίων γεγονότων τοῦ Δεσποτικοῦ Πάθους, ἅς προσπαθήσωμεν νὰ πλημμυρίσωμεν τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Εὐεργέτην καὶ Λυτρωτὴν μας. Μὴ παραμένωμεν μόνον θεαταὶ, ὡς οἱ Σταυρωταὶ ἢ οἱ ἀδιάφοροι Ρωμαῖοι. Ἀλλὰ «*συμπορευθῶμεν Αὐτῷ καὶ συναυρωθῶμεν καὶ νεκρωθῶμεν δι' Αὐτόν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς*» ἵνα καὶ συζήσωμεν Αὐτῷ καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος Αὐτοῦ. Οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὁμῶν καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν καὶ συναυψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν Ἀνω Ἱερουσαλὴμ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

ΓΕΝΟΙΤΟ

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχέστερον ἀπεσταλμέναι· πρὸς τὸν Πάτριον Πανάρετον Πετρίδην
Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοφάνους 33 — Ἀθήναι

ΘΑΙΒΕΡΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

ΤΙ ΕΛΕΓΑΝ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΩΡΑ;

Με συγκίνησιν φυλλομετροῦμεν τὸ Ἀρχεῖον τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ». Ἡ συγκίνησις μας αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν πρὸς τὰς ὑπ' αὐτοῦ διακηρυσσόμενας ἐθνικὰς καὶ πατριωτικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὴν πεποιθήσιν ὅτι, τοῦλάχιστον διὰ τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» ἡ δημοσιογραφία δὲν εἶναι μέσον, ἀλλὰ Ἀρχὴ ἱερὰ, ὅπλον δικαιοσύνης.

Τὸ βλέμμα μας βουρκομένον σταματᾷ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1465 τῆς 18)1)1951 φύλλον τῆς φίλης καὶ σεβαστῆς ἐφημερίδος. Ἦτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλος ἀλφειδῶς καὶ ἀκρόβιτος ἐν ἑκατομμύριον Ἑλλήνων ἐτέθη ὑπὸ διωγμὸν καὶ ἐστράφησαν κατ' αὐτοῦ αἱ λόγχοι τῆς πολιτείας, τῇ δουλοπρεπεῖ αἰτή: σει τῶν σεβαστῶν προκαθημένων τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης. Ἦτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας ὑπέργηρος Ἰεράρχης, κόσμημα καὶ τίτλος τιμῆς διὰ τὸ Ἔθνος, ὁ Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ὠδηγεῖτο ἐξόριστος εἰς ἀπόκημον βράχον τῆς Μυιλήνης καὶ ἕνας ἄλλος εὐεργέτης τοῦ Ἐθνους, ὁ Γερμανὸς Βαρνκόπουλος ἐρρίπτετο ὡς ἐκτελεσθεὶς κακοῦργος εἰς ἕνα λάκκον τοῦ Νεκροταφείου, τῇ ἐπιμόνῳ ἀξιώσει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν καὶ συγχρόνως Μητροπολίτου Ἰωαννίνων, καὶ συγχρόνως, καὶ συγχρόνως, (συνδρομαὶ τίτλων !!). Ἦτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν, τὸ δικαίωμα πλῆθος ἐβροντοφώνησε τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως πρὸς τὸ Σύνταγμα, τὰ Ἀνάκτορα, τὰς παρυφὰς τῆς Ἀττικῆς, καὶ παντοῦ.

Τότε λοιπὸν καὶ ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ», δικαίωνων τὸν τίτλον του, ἀνέλαβε διὰ τῆς ὀξυγράφου γραφίδος του τὴν υπεράσπισιν τῶν ἀδικουμένων καὶ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Δικαίου. Διαθέτει πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὸν κεντρικώτερον χώρον τῆς ἐφημερίδος, τὴν πρώτην σελίδα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκτοξεύει τοὺς κεραυνούς του. «Τὸ Παλαισημερολογητικὸν» εἶναι σεισμός. Παραθέτομεν, χάριν τῆς ἱστορίας, μερικὰς καυστικὰς ἐκφράσεις, μερικὰς ἰσχυρὰς δονήσεις. «*Ἡ Κυβέρνησις προεκήρυξε τὴν ἐξόντωσιν τοῦ μὲ μίαν ἀποφασιστικὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδαμεν νὰ δεῖξῃ οὐτε κατὰ τοῦ προδότη τοῦ πολέμου μας κομμουνισμοῦ, οὔτε κατὰ τῶν οὐνιτῶν οὔτε κατὰ τῶν χιλιαστῶν ποὺ ἀρνοῦνται νὰ πολεμήσουν, καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων μετημφεσμένων προσήλυτων, τοὺς ὁποίους ἀνέχεται πρὸς αἶσχος τῆς ἑλληνικῆς Κυριαρχίας*». Ἀξ αἰτίας αὐτοῦ ἀποκαλεῖ ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἐν πλήρει ἀγανακτήσει τὴν τότε Κυβέρνησιν «*ψοφονιάτος*» «*κουτὸν καὶ ἀνάνδρον*». Χαρακτηρίζει τὴν ἀπόφασιν τῆς τότε Κυβερνήσεως διὰ τὸν διωγμὸν ὡς «*μεσαιωνικὴν προκήρυξιν*» καὶ «*ἡλιθίαν πράξιν*». Τοὺς δὲ τότε διατάξαντας τὸν διωγμὸν πολιτικούς ἀνδρας, τοὺς ὀνομάζει «*γελοῖους κυβερνήτας, Χριστιανομάχους τῆς κακῆς ὥρας καὶ ψευδονέροντας*».

Ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν περικοπῶν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς ἀγανακτήσεως τῆς Ἐφημερίδος. Ἀγανάκτησις ἀξιεπαίνος καὶ ἐπιβεβλη-

μένη. Ἀγανάκτησις, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ὀφείλετο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐφημερίδος νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ στίγμα τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς Δημοκρατίας καὶ τῶν φιλελευθέρων θεσμῶν, τὴν Ἑλλάδα. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ φλογερὰ αὐτὴ ἀρθρογραφία τῆς ἐγκρίτου αὐτῆς ἐφημερίδος, συνιστᾷ πολιτικὴν πεποιθήσιν καὶ κομματικὴν ἀρχήν, τοῦ Πολιτικοῦ συνασπισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξηπηρετεῖ ὡς δημοσιογραφικὸν ὄργανον. Δικαιούμεθα λοιπὸν νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς συντάκτας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» καὶ τὸ πολιτικὸν τοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον κυβερνᾷ ἤδη ἐπαξίως τὴν Ἑλλάδα μας.

«*Οἱ Παλαισημερολογεῖται εἶναι Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐγένετο ἀπὸ τυχαρίων ἀρμοδίου ἀμελετήτων*», ἐβροντοφώνει τότε ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ». *Καὶ ἤδη δικαιούμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν :*

Ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον ἤρχισε διὰ τοῦ ἀρθρου του Τὸ «*Παλαισημερολογητικὸν*» ἔληξεν; ἀνεκατεστάθη τὸ Δικαίον, ποὺ συνιστοῦσεν; ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία εἰς τοὺς διωκουμένους; Ἦνοιξαν αἱ ἐκκλησίαι, τῶν ὁποίων τὸ κλειστὸν ἐκαυτηρίασε τότε;

Ἀνεστάλη ὡς ἔπρεπεν ἡ «*μεσαιωνικὴ προκήρυξις τοῦ διωγμοῦ*»; Ἀνεκλήθη, ὡς ἐπεβάλλετο, ἡ «*ἡλιθία πράξις*»; Μήπως καὶ σήμερον ἐκεῖνοι, ποὺ τότε ἐπολέμουν διὰ τῆς γραφίδος, συνεχίζουν ἐνδόξως τὸ «*αἶσχος τῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας*»;

Ἡ μεγαλυτέρα ἀρετὴ διὰ τοὺς πολιτικούς ἀνδρας καὶ τὰ δημοσιογραφικά των ὄργανα εἶναι ἡ πραγματοποίησις ἐπαγγελιῶν, δοθεισῶν μὲ ὀλην τὴν συναίσθησιν τῆς πολιτικῆς εὐθύνης! Ἐκτὸς ἐὰν τότε ἔγραφον διὰ λόγους «*ἀντιπολιτεύσεως*» καὶ ὅχι διότι πραγματικῶς ἐπίστευον εἰς τὰς ἐξαγγελιομένας καὶ ἐπισήμως διακηρυσσόμενας ἀρχάς! Τοιαύτην ὁμῶς κατὰ τῶν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν δι' ἐφημερίδα τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος».

Ἀναμένομεν λοιπὸν, καὶ δικαιούμεθα νὰ ἀναμένωμεν, ἀποκατάστασιν πλήρη τῶν θρησκευτικῶν μας Ἐλευθεριῶν καὶ πραγματοποίησιν τῆς υπερόχου διακηρύξεως, ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1465)18-1-51 φύλλου τῆς ἐφημ. «Ἐθνικὸς Κήρυξ». Ἔως πότε θὰ σφραγίζωνται αἱ ἐκκλησίαι μας; Ἔως πότε τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα θὰ ἐκβάλλουν τοὺς ταιλαπώρους χριστιανούς μας ἐκ τῶν ἱερῶν Ναῶν κατὰ τὴν ὥρην τῶν ἱερῶν τελετῶν. Ἔως πότε θὰ βασιλεύῃ ὁ ἐρμαφροδιτισμὸς μεταξὺ ἀσθενοῦς ἀνοχῆς καὶ σιωπηροῦ διωγμοῦ;

Ἄλλως θὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει πολιτικὴ εὐθύτης, κομματικὴ ἐντιμότης, ἀλλὰ τυχοδιωκτισμοί, καιροσκοπισμοί καὶ ὅτι ἄλλο συνιστᾷ τὸν πολιτικαντισμὸν θὰ ὁμολογήσωμεν ἀκόμη, ὅτι ἐπέσαμεν θύματα τῆς καλῆς μας πίστεως καὶ θὰ ἀποδυθῶμεν εἰς ἕνα ἀγῶνα σκληρόν, χωρὶς τοῦ λοιποῦ νὰ δώσωμεν σημασίαν εἰς οὐδεμίαν ὑπόσχεσιν, εἰς οὐδεμίαν φιλοφρόνησιν, εἰς οὐδεμίαν ἐπαγγελίαν.

Ἀσφαλῶς τότε θὰ ἐπιτύχωμεν μόνονι μας, ὅτι ἂ-

Ο ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ ΔΙΩΓΜΟΣ

Β'.

«Καὶ οὕτως ἅπαντα τὰ τοῦ Ναοῦ συλῆσαντες, καὶ τὰ φορτία συγκομίσαντες εἰς τὴν ἀγλὴν, εἰς μὲν τις ἐξ αὐτῶν παρεκάθητο τηρῶν, ἄλλος δὲ τις ἐκλείε τὰς θύρας τοῦ Ναοῦ, τὰς δὲ κλεῖς ἐλάμβανεν ὁ Ἐπαρχος. Ἐκεῖθεν κατέγραφεν οὗτος καὶ τὰ μελίσσια, καὶ τὰ βοσκήματα, καὶ τὰ ὑποζύγια, καὶ πάντα τὰ κτήματα τὰ ἐκτὸς τοῦ Μοναστηρίου, υπογράφοντας καὶ τοῦ Ἡγουμένου μετὰ τῶν ἄλλων Μοναχῶν τὴν καταγραφὴν.

Μετὰ ταῦτα μετέβαινον εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ εἰς τὸ Τραπεζεῖον συναθροίζοντες πάντα τὰ σκεύη μικρὰ καὶ μεγάλα· συνεκόμενον δὲ καὶ τὰ πρὸς ζωάρευσιν εἶτι εὗρισκον τεταμιευμένον· εἰσῆρχοντο δὲ καὶ εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον καὶ εἰς τὰ κελλία τῶν Μοναχῶν ἰχνηλατοῦντες μή τι κεῖται καὶ ἐκεῖ πρᾶγμα Μοναστηριακόν, καὶ ἀπὴνθιζον ἐκλέγοντες τὰ τιμιώτερα.

Ὁ δὲ Ἐπαρχος κατέγραφεν (εἶτι δὲ ἄθλιον ὄρακος, κατελιμπάνετο εἰς σκέπη τῶν ῥακενδυτῶν Μοναχῶν). Συνήγοντο δὲ καὶ ταῦτα τὰ ἐκ τῶν Κελλίων συνδεσμούμενα εἰς ἄλλα φορτία. Οἱ δὲ Μοναχοὶ μακροῦθεν ἀφαστηκότες, οἱ μὲν παρὰ τὰς θύρας τοῦ σεσυλημένου Ναοῦ, ὁ δὲ τις ἀλλαχοῦ τοῦ Μοναστηρίου ἐθρήνου ἐκόντο, ἐθεοσκλύτουν, εἰς μάτην ὀλοφρομένοι καὶ βοῶντες.

Τὰ φορτία πάντα ἐπεσάττοντο μετὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων εἰς τὰ ὑποζύγια τοῦ Μοναστηρίου, καὶ οἱ

ὑπηρεταὶ συνεξήλαυνον μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς παρακολουθοῦντας Μοναχοὺς, καὶ οὕτως ἐκλείοντο αἱ πύλαι τῆς Μονῆς. Ὁ δὲ Ἐπαρχος παραλαβὼν τὰς κλεῖς ἀνεχώρει ἑφιππος, ἀσμένως τῆς στυγεραῆς φροντίδος ἀπαλλαγείς. Εἰ δὲ ἐπικολοῦθουν κλαίοντες καὶ κρᾶζοντες οἱ Μοναχοί, διεσκέδαζον αὐτοὺς ἀπωθοῦντες οἱ ὑπηρεταί.

Κατὰ τόπους ἐγένοντο καὶ τραγικώτερα (καθὼς διηγούνται). Εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ κατὰ τὴν Σίφνον γυναικείου Μοναστηρίου, ἐπειδὴ ἐθορύβουν ὀδυρόμενοι αἱ θρηνοῦσαι Μοναχαὶ καὶ προσεκολλῶντο πρὸς τοῖς Πατρίοις ἱεροῖς... θυμωθεὶς ὁ Ἐπαρχος ἐκέλευε τοῖς ὑπηρεταῖς τὰς μὲν Μοναχὰς ΜΑΣΤΙΖΕΙΝ, τὰ δὲ σκεύη τοῦ Ναοῦ καὶ τὰς εἰκόνας ἀποσπῶντας τὸ τάχος ἀπορρίπτειν διὰ τῶν θυρίδων ἔξω τῆς Μονῆς!!! Κἀκεῖ σφενδονιζόμενα μετὰ τῶν ἐπίπλων τῶν Μοναχῶν, συνέλεγον ἄλλοι ὑπηρεταὶ εἰς σωρὸν, καὶ κατέγραφεν ὁ Ἐπαρχος.

Εἰς ἄλλο δὲ Μοναστήριον συναγομένων τῶν ἁγίωνεἰκόνων, ἐπειδὴ ἡ τῆς Θεοτόκου πολλὰ καὶ πολύτιμα κοσμήματα περιεῖχεν, ἐποφθαλμήσας ὁ Ἐπαρχος, καταβαλὼν εὐθὺς τὴν εἰκόνα καὶ ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΑΣ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑπέτιαν, ἐξήλωσε δι' ἡλάρους (τανάλας) πανταχόθεν τὰ ἀργυρώματα, εἰς σάντιαν συμφορήσας ἰδίαν, ἥτις οὐχ εὐρέθη!!! (272).

«Τὰ δὲ πανάγια σκεύη τῆς ἱερουργίας μετὰ τῶν ἀργυρῶν θηκῶν τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰκόνων κοσμήματα... πολλὰ τῶν ἱερῶν σκευῶν σφύρα κοπέντα καὶ χωνευθέντα μετεποιήθησαν εἰς οἰκιακὰ σκεύη, οἷον δίσκους καὶ μαχαίρων ἐπιτραπέζιων λα-

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

πὸ «καλωσύνην» ὑπόσχονται ὅλοι.

Διὸ καὶ συνιστῶμεν εἰς πάντας ἵνα μελετῇ σωσιν ἐκ νέου τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον τῆς ἐγκρίτου Ἐφημερίδος.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ Δικηγόρου

Εἰς τὸ προηγούμενον ἐξετέθησαν αἱ βαρυσήμαντοι δηλώσεις ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ 1932 τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ ἀειμνήστου Ἑλ. Βενιζέλου περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τῆς ἐλευθέρου καὶ ἀκωλύτου ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων αὐτῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ ἱερῶν καὶ Ἐπισκόπων τῆς ἐκλογῆς των.

Ἦδη θὰ ἐκτεθῶσιν ἐν συνεχείᾳ εἰς ποίας βαρυσημάντους ἐπίσης δηλώσεις προέβησαν τότε ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀειμνήστοι Π. Τσαλδάρης καὶ Ἀλ. Παπαναστασίου.

Κατὰ τὰ Πρακτικὰ τῆς Βουλῆς ὁ μὲν ἀειμνήστος Π. Τσαλδάρης προέβη εἰς τὰς ἐξῆς δηλώσεις: «Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ διαδηλώσω τὴν εὐχαιριστήν μου, διότι ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐφάνη συνδιαλλακτικὸς εἰς τὸ ζήτημα τῶν Παισιοημερολογιτῶν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ ἤθελον νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ διευκολύῃ αὐτοὺς εἰς τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων, πρέπει νὰ τοὺς παράσχω πλήρη πρὸς τοῦτο ἐλευθερίαν, καὶ λαμβάνω ἀφορμὴν εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς συστάσεως αὐτῆς ἐκ παραπόνων τῆς Ἐπιτροπῆς κατοίκων Δομβραίνης Θηβῶν, ἀκολουθοῦντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον,

βὰς καὶ κοχλιάρια καὶ ὅσα τοιαῦτα Καὶ οὕτω τινὲς «καὶ ἔπιον καὶ ἠρίστευσαν, ἐν τοῖς σινεῦσι τοῦ Θεοῦ» ὡς ὁ δυσσεβὴς Βαλτάσαρ. Ὅθεν πολὺ δικαίως θρηνοῦσιν οἱ τῶν εὐσεβῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐστιχοῦργει λέγων: **«Καὶ εἰς τῆς Μεταλήψεως τὴν ἀργυρᾶν φιάλην, μεθ' ὃ κλέπτῃς ἔφορος μ' ἀναίδειαν μεγάλην».**

Καὶ τὰ μὲν καταργηθέντα τῶν Μοναστηρίων τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος οὕτως ἐπορθήθησαν... **Ὅσα δὲ Μοναστήρια τῶν Ἀντικῶν ἐντέθησαν ἐν τῷ Κράτει** κατὰ τὰς νήσους τὴν Σύρον, Νάξον, Πάρον καὶ Θήραν, **ἅπαντα ταῦτα διέμεναν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει καθ' ὡς καὶ πρότερον, ΔΘΙΚΤΑ καὶ ΑΝΕΠΑΦΑ,** καὶ πάσης πολιτικῆς ἐπηρείας ἐλεύθερα, διοικούμενα ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς μοναζόντων. **Ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀντικοὶ Ἐπίσκοποι** διεξάγουσι τὰς ὑπ' αὐτοὺς ἐν ταῖς εἰρημέναις νήσοις Ἐκκλησίας αὐτεξουσίως, **μίαν πάλιν, ὡς ἀνέκαθεν, γνωρίζοντες ἑαυτῶν κεφαλὴν καὶ ἀρχηγὸν τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης» (278).**

Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης παραγράφου ἀποδεικνύεται πόθεν ἐκινήθη τότε ὁ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων Μοναχῶν καὶ Μοναστηρίων πόλεμος καὶ ἡ διάλυσις αὐτῶν. Ἐκεῖθεν ἀσφαλῶς κινεῖνται καὶ σήμερον οἱ κατ' αὐτῶν βάλλοντες, οἵτινες ὡς ἂν πλοῦν προκάλυμμα τῆς κακίας των μόνον παρουσιάζουσι καὶ κωδωνίζουσι παρεκτροπὰς καὶ καταχρήσεις δῆθεν τῶν Μοναχῶν. Ἀρα Παπισμός, Προτεστάντισμός, Μασσονισμός, τριπλῇ συμμαχίᾳ κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

οἵτινες, καίτοι ἔχουσιν ἰδίαν ἐκκλησίαν καὶ ἴδιον ἱερεῖα, ἐγχώριον μάλιστα, ἐν τούτοις, ὅχι μόνον παρακολούνηται κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ἀλλὰ, ὡς συνέβη τελευταίως, συνεληφθῆσαν καὶ ἐφυλακίσθησαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν».

Ὁ δὲ ἀειμνήστος Ἀλ. Παπαναστασίου προέβη ἐπίσης εἰς τὰς κάτωθι δηλώσεις: «Ἐἴμεθα καὶ ἡμεῖς σύμφωνοι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρακολούνηται οἱ παλαιοημερολογίται εἰς τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων».

Κατόπιν τῶν συμφώνων δηλώσεων καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως περὶ ἐλευθέρου καὶ ἀκωλύτου τελέσεως ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὁ Πρωθυπουργὸς προὐχώρησε καὶ ἔτι περαιτέρω, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰς ἐν συνεχείᾳ κάτωθι δηλώσεις του:

«Νομίζω, κύριοι Βουλευταί, ὅτι, ἀφοῦ τὸ ζήτημα ἦλθεν εἰς συζήτησιν εἰς τὴν Βουλὴν, θὰ ἔπρεπε νὰ διευκρινισθῇ ἐντελῶς, **διὰ νὰ παύσῃ ἡ γενομένη καταδίωξις, ὥστε μὴ νόμιμος, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ γνωρίζουν οἱ θέλοντες νὰ ἀκολουθήσουν τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον.** Ἔως ποῦ φθάνουν τὰ δικαιώματα αὐτῶν. **Ὅπως εἶπα, εἶναι πολλοὶ Ἕλληνες, ἔχουν δικαίωμα ἐπομένως νὰ ἰδεύσουν αὐτοὶ μίαν Ἐκκλησίαν ἰδικήν των.** Δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν ἀπαιτήσιν νὰ λέγονται ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, νὰ γίνωνται δὲ στασιασταὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς. Θὰ ἦτο δὲ περιεργὸν μάλιστα, ἀφοῦ αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμνει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἐναντίον τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τῆς θρησκείας, νὰ θέλωμεν νὰ ἔχουν σχέσιν μὲ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ σωστὸν εἶναι, ἐφ' ὅσον πιστεύουν ὅτι αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν, ὅτι αὐτοὶ ἔχουν δίκαιον, **τὸ σωστὸν, εἶναι νὰ κάμουν μίαν Ἐκκλησίαν ἰδικήν των.** Αἱ δυσκολίαι τότε αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιασθοῦν τοῦ τύπου καὶ τῶν παπῶν, θὰ παρακαμθοῦν κατὰ τρόπον, ὅς εἴπον. Διὰ τοὺς παπὰς μάλιστα θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ τὸ ἐξῆς: **Ἀμα κάμουν μίαν δήλωσιν πρὸς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον,** ὅτι ἀποχωροῦν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς Παλαιοημερολογίται καὶ τοῦ δηλώσουν ἐπομένως **ὅτι μεταβαίνουν νὰ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των...**»

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Βουλῆς, διεκόπη εἰς τὰς δηλώσεις του ὁ τότε Πρωθυπουργὸς ὑπὸ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Γ. Παπανδρέου, τοῦ ὁποῖου ὅμως αἱ παρατηρήσεις, ὡς καὶ αἱ περαιτέρω δηλώσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ, θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἡ ΕΠΙΒΟΥΛΗ

Ἐκ τῶν πολλῶν ἐκδόσεων τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν κυκλοφορουσῶν ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς θεολογικῶν προπαγανδῶν εἰς χυδαίαν, ἀπλοελληνικὴν λεγομένην, γλῶσσαν, κυκλοφορεῖ ἐσχάτως καὶ μί—εἰς μικρὸν σχῆμα—φέρουσα ἐν ἀρχῇ, διὰ σφραγίδος, τὰς λέξεις «ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ». Ἐγκρίσει τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Οἰκονομικῶν!!!

Καὶ ἡμεῖς μὲν μέχρι τοῦδε ἐγνωρίζομεν, ὅτι: *Τὰ Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία γενικῶς*—πολλῶ καὶ ἀσυγκρίτως ἄλλων ἢ Καινῇ Διαθήκῃ—*ἐκδίδονται καὶ κυκλοφοροῦσιν ΕΓΚΡΙΣΕΙ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας*, ἢ τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν κατὰ Τόπους Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ πότε δὲ ἤρξατο ἡ ἐγκρίσις τῆς ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας τούτων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, *ἴσως αὖριον καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Ἐμπορίου, διατὶ οὐχί;!!!* ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν. Ἴσως ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἤρξαντο γίνεσθαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Πολιτείᾳ τῆς Ἑλλάδος «τὰ πάντα ΚΑΙΝΑ» ἡμεῖς δέ... καθυστερημένοι ὄντες δὲν ἐλάβομεν τούτων γνώσιν. Διὸ καὶ θὰ εἰμεθα εὐγνώμονες εἰς τὸν πληροφροῦντα.

Ἐπὶ δὲ τῆς «ΔΩΡΕΑΝ» διανομῆς βιβλίων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ μέρους τῶν Προτεσταντικῶν Βιβλικῶν Ἐταιρειῶν, ἐπειδὴ εἶναι παλαιὰ ὑπόθεσις, μεταφέρομεν ἐκ τῆς Ἱστορίας τὰ ἐπόμενα:

Κατὰ τὸ ἔτος 1827—ὅτε διὰ πυρός καὶ σιδήρου διήρχοντο τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως τὴν πολυπαθὴ Πελοπόννησον, σπείρουσαι τὴν καταστροφὴν αἱ Τουρκικαὶ ὁρδαὶ—*ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ λεγόμενοι ἰδίως Ἱεραπόστολοι Βιβλικῆς τινος ἐταιρείας*. Πρῶτος δὲ τούτων ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγιναν Ἀριλέως τις καλοῦ μενος εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, ὅστις μισθώσας οἰκίαν ἀπεδέχετο τοὺς ὑπὸ φιλομαθείας προσερχομένους, καὶ ἐλάλει πρὸς αὐτοὺς τὸν *Ἐθαγγελικὸν λόγον μετὰ ζήλου!*... εἰς δὲ τὰς οἰκίας συναναστροφὰς διέσπειρον ἡπίως, λόγου πάρεργον, καὶ τινὰς νοθεσίας, καὶ ὧν εἶπε καταχερήσειεν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας! παρενέειρον καὶ στοιχειώδη τινα δάγματα τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ δοξασίων. Καὶ διέτριψεν ὁ Καλβίνος οὗτος Ἱεραπόστολος εἰς Αἴγιναν μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Κυβερνήτου (Ἰωάννου Καποδιστρίου) μετὰ δὲ ταῦτα, ὥχεται ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀτελεσφόρητος (*Φεύγει τὸ σκότος ἐπιφανέντος τοῦ φωτός*).

Συγχρότως μετὰ τοῦ Ἀριλέου, ἢ καὶ τούτου κατόπιν μετὰ μικρὸν, ἀνεφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα (*θεωρήσαντες ταύτην*—*ἐξέφραγο ἀμπέλι*) καὶ ἐλευθέραν Κέρκυραν καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι Ἱεραπόστολοι, οὐκιστῶντες δαπάναις ἰδίαις σχολεῖα κατὰ τόπους ἀλληλοδιδασκτικὰ παιδῶν τε ἄρρενων καὶ κορασίων, καὶ διδάσκοντες ἀμισθὶ τὰ πτωχὰ τῶν Ἑλλήνων παῖδια, καὶ βιβλία διανέμοντες ἀφθόγως καὶ ΔΩΡΕΑΝ, τὰ πλεῖστα πραγματευόμενα περὶ χριστιανικῆς πίστεως ἐπὶ τὸ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΩΤΕΡΟΝ. Τοιοῦτον σχολεῖον κορασίων συνέστησεν Ἰωνὰς τι Κίγγ ἐπιλεγόμενος (ἱερεὺς Προσβυτεριανός) ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ. Ἄλλοι δὲ τινες ἔ-

πηξαν σχολεῖον εἰς τὴν Εὐβοίαν. Καὶ ἐν Σύρῳ δὲ συνέστησαν παρομοίως δύο σχολεῖα. Καὶ κατ' αὐτὰς δὲ τὰς Ἀθήνας συνεκροτήθησαν σχολεῖα δύο ἄρρενων καὶ κορασίων.

Ἦλθε δὲ καὶ ἄλλος Βιβλικῆς τινος Ἐταίρειας ἐπίτροπος, διανέμων ἰδίως καὶ μόνον τὴν χυδαίαν ἐρμηνείαν τῶν θείων Γραφῶν. Ἄλλα δὲ βιβλία (τὰ πάντα πλήρη τῆς Λουθηροκαλβινικῆς αἰρέσεως) ἐρχόμενα σωρηδὸν ἐκ τῆς ἐν Μεσσηνί Βιβλικῆς τυπογραφίας, *διεσκορπιζόντο εἰς τὸ πλῆθος ΛΑΘΡΑΙΑΙΣ* χειρὶ (σήμερον ὁμῶς φανερώτατα καὶ δι' ἐπισήμων ἐγκρίσεων) καὶ πρὸ τῆς ἀφίξεως καὶ μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Κυβερνήτου, καὶ πολλὰ κατὰ τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐσεβείας ὑπὸ τῶν φιλανθρωπῶν!!! *ΕΞΑΠΟΣΤΟΛΩΝ* ἐννευεῖτο ἐπιβουλὴ (Κωνσταντ. Οἰκονόμ. Σωζομέν. Τομ. Β' σελ. 48—50).

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Β'.

Ἡ ὕλη τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος εἶναι κυρίως τὸ ὕδωρ· ἐπειδὴ καὶ μὲ τὸ ὕδωρ νικτόμενοι καὶ λουόμενοι καθαρίζομεθα ἀπὸ τῶν σωματικῶν ῥύπων, κατ' ἀναλογίαν τούτου, ἠδὲδοκῃσεν ὁ πάνσοφος Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν ἵνα γέννηται μὲ αὐτὸ τὸ ὕδωρ καὶ τῶν ψυχικῶν ἡμῶν ῥύπων, ἥτοι τῶν ἁμαρτημάτων, ἡ καθαρισις. Πλὴν ὅχι μὲ ὕδωρ ἁπλὸν καθὼς τοῦτο εἶναι ἐκ φύσεως, ἀλλ' ἀφοῦ τοῦτο ἁγιασθῇ μὲ χάριν καὶ δύναμιν θείαν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Εἶναι λοιπὸν ἡ ὕλη τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ὕδωρ ἡγιασμένον· ἐπιχέεται ὁμῶς εἰς αὐτὸ Σταυροειδῶς καὶ καθαρὸν ἔλαιον, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ Θεῖον ἔλεος διὸν δίδεται εἰς τὸν βαπτιζόμενον.

Σκεῦος ἡ ἀγγεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν τέλει τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος εἶναι ἡ *Κολυμβήθρα*, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη ἀρκούντως διὰ νὰ χωρῇ πολὺ νερὸν ὥστε νὰ σκεπάζεται εὐκόλως καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ὁ μέλλων νὰ βαπτισθῇ· εἶναι δὲ συνήθεια κακίστη καὶ πρᾶξις ἔξωθεν ὑπερσελιδούσα, τὸ ἂν ὑπάρχωσι Κολυμβήθραι μικρὰς χωρητικότητος καὶ μόλις δυνάμεναι καλύπτει τὸ ἥμισυ σῶμα τοῦ βαπτιζομένου, ἐξ οὗ καὶ ἀναγκάζεται ὁ Ἱερεὺς ἵνα διὰ τῆς χειρὸς λαμβάνων ἐκ τῆς Κολυμβήθρας ὕδωρ νὰ ἐπιχέῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ βαπτιζομένου, τὸ ὁποῖον ἂν δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ *ῥάντισμα*, ὀνομάζεται ὁμῶς ἀσφαλῶς *ἐπ' χυμα* καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ ὀνομασθῇ *δεσποδὸξον τύπου βάπτισμα*.

Ἐπειδὴ εἶναι *τρία τὰ σημαίνόμενα τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος*: Ἀναγέννησις, Κάθαρσις καὶ Ταφή· διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἁγία Κολυμβήθρα, ὡς πρὸς τὴν ἀναγέννησιν, φέρει τύπον μήτρας· ὡς πρὸς τὴν κάθαρσιν, φέρει τύπον λουτροῦ· καὶ ὡς πρὸς τὴν ταφήν, φέρει τύπον τάφου. Καὶ οἱ μὲν σημαίνει ἀναγέννησιν καὶ κάθαρσιν, δεσμειωθὴ ἐν τῷ προηγούμενῳ· οἱ δὲ σημαίνει καὶ ταφήν, εἶδεν ἐν ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος εἰπὼν «Ὅσοι εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν· συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ

Βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον. (Ρωμ. ΣΤ'. 3). Καὶ ἐπεὶ δὴ ὁ Χριστὸς τρεῖς ἡμέρας ἔμεινεν εἰς τὸν τάφον, διὰ τοῦτο μὲ ΤΡΕΙΣ καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις τελειοῦται τὸ Βάπτισμα.

Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον τελεῖται τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καθὼς καὶ πάντα τὰ λοιπὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἡτοι ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐξ ἀνάγκης ὁμοῦ γίνεται τὸ Βάπτισμα καὶ εἰς ἄλλο μέρος, ὁμοῦ εἰς τόπον ὅσον τὸ δυνατόν καθυψώτερον.

Τὸ Βάπτισμα τελεῖται ἀπὸ Ἱερέα (πολλῶ μᾶλλον καὶ ἀπὸ Ἀρχιερέα) ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ, ἐπειδὴ μόνος ὁ Ἱερεὺς εἶναι τελεστικός τῶν Θείων Μυστηρίων. Ἀνάγκης ὁμοῦ κατεπειγούσης καὶ μὴ ἐπιδεχομένης ἀναβολῆς, δύναται οἰκονομικῶς ἕνα τελεσθῇ τοῦτο καὶ ὑπὸ Μοναχοῦ ἢ καὶ λαϊκοῦ, ἀδιακρίτως φύλλου, πλην ὁρθοδόξου τυγχάνοντος, ἐν τῷ ὕδατι καθαροῦ καὶ ἀπαραιτήτως εἰς τὰς τρεῖς καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις τὸ ὁποῖον οἰκονομικὸν τοῦτο Βάπτισμα—ἔχσαντος τοῦ οὐτως βαπτισθέντος—δέον νὰ τελειωθῇ ὁπωσδήποτε ὑπὸ Ἱερέως.

Ζητεῖται ὁμοῦ εἰς τὸ Βάπτισμα συνυπολογὸς ἔξ ἀνάγκης, καὶ ἕνας ἀνάδοχος χριστιανὸς ἀρετῶς, ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται, ὅτι αὐτός, ἀφοῦ ἡλικιωθῇ τὸ παιδίον, θέλει τὸ διδάξει τὰ τῆς πίστεως δόγματα καὶ μυστήρια, καὶ ὅτι αὐτὸς θέλει φρονεῖν διὰ τὴν ψυχικὴν του σωτηρίαν. Ἀμαρτάνουσιν ὁμοῦ μεγάλως ὅσοι προσκαλοῦσι πολλοὺς ἀναδόχους δι' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν βαπτίζοντα. Καὶ ἀμαρτάνουσιν ἔτι περισσότερον ὅσοι προσκαλοῦσιν ἀναδόχους ἑτεροφρονοῦντας εἰς τὰ τῆς Πίστεως, ἡτοι σχισματικούς αἵρετικούς ἢ καὶ ἄλλοθενεῖς, πρῶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι τελείως ἀπηγορευμένον ἀπὸ τοὺς Νόμους τῆς Ἐκκλησίας καὶ παντελὴς ἀσέβεια. Καὶ εἰς τοῦτο εἶναι ἔνοχοι ἔξ Ἰσου οἱ τε γονεῖς τοῦ βαπτισθέντος καὶ ὁ Ἱερεὺς.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος καὶ εἰς ἀρκετὸν μετὰ τοῦτο διάστημα ἐτελεῖτο τὸ Βάπτισμα τῶν κατηχομένων (ἡτοι τῶν προσερχομένων εἰς τὸ Βάπτισμα) εἰς τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων, τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν καὶ ψάλλεται κατὰ τὰς ἑορτὰς ἐκείνας ἀντὶ τοῦ Τρισάγιου τὸ «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε κ.τ.λ. βαπτίζοντο δὲ τότε ἀφοῦ ἐγένοντο τριάκοντα ἔτων εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅσον δηλαδὴ ἦτο καὶ ὁ Χριστὸς ὅταν ἐβαπτίσθη.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ συμβαίνει καὶ ἀποθνήσκουν πολλοὶ πρὸ τῶν τριάκοντα ἔτων, διὰ τοῦτο διωρίσθη κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὁ νηπιοβαπτισμός, ὥστε νὰ ἀπτιζῶνται εἰς μικρὰν ἡλικίαν. Ἐπομένως καιρὸς μερῶν καὶ ὥραν δὲν εἶναι διωρισμένος διὰ νὰ βαπτισθῇ τὸ βρέφος, ἀλλὰ βαπτίζεται καὶ εὐθὺς ἡμε τοῦτο γεννηθῇ, διὰ νὰ μὴ τυχὸν καὶ ἀποθάνῃ βῆπτιστον. Μετὰ δὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Κοινωνία τοῦ βαπτισθέντος διότι κατὰ τὸν Θεῖον Διονύσιον τὸν Ἀεροπαγίτην, ὅλα τὰ ἱστορήριά μας τελειοῦνται μὲ τὴν Θείαν Κοινωνίαν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ τέλος ὅλων τῶν Μυστηρίων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΣΕΠΤΟΥ ΗΓΕΤΟΥ ΜΑΣ

ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΝΤΑΝΤΟΣ

Ἐπίσκεψις Παραρτημάτων Θεσσαλονίκης καὶ Θεβῶν.

Ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος ἡμῶν κ. Χρυσόσταμος παρ' ὅλον τὸ βάρος τῆς ἡλικίας του προσπαθεῖ διὰ παντός τρόπον νὰ εὐρίσκηται πλησίον τῶν ἀγωνιζομένων τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ παρηγορῇ καὶ νὰ ἐνισχύῃ αὐτά. Τίποτε δὲν τὸν κουράζει· τίποτε δὲν τὸν καταβάλλει. Δι' ἕν μόνον ζεῖ· διὰ τὴν Ὁρθοδόξιν· ἕν μόνον ποθεῖ· τὴν νίκην αὐτῆς.

Ὅτε τὴν Τετάρτην 18)3)54 συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Γαβριὴλ Λίβερη καὶ τοῦ ἐντιμοτάτου κ. Νικολάου Παπαπέτρου ἐπισκέφθη τὴν Κοινότητα Γ.Ο.Χ. τῆς Θεσσαλονίκης. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Θεσσαλονίκης ὑπεδέχθησαν μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως τὸν Σεπτὸν μας ἡγέτην σύσσωμον τὸ Δ.Σ. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ὁποῖου καὶ τῶν παρατυχόντων μελῶν τῆς Κοινότητος ὑπῆρξεν ἐφάνταστος. Τὴν Παρασκευὴν ἑσπέρως ἐχορηστάτησεν ἕν μέσῳ πολυπληθοῦς Ἐκκλησιασματος ἕν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἐπίσης καὶ τὴν Κυριακὴν Ὁ λόγος Του ἀνεμόχλευσε τὰ εὐγενέστερα βᾶθη τῶν ψυχῶν τῶν ἀκροατῶν, ἐκράτυνε τὰς ἐλπίδας αὐτῶν ἐπὶ τὴν νίκην καὶ ἡδραίωσε τὸ φρόνημα τῶν ἀγωνιζομένων. Ὁμιλῶν ἐκ τοῦ Ἀμβωνος τῆς Ἐκκλησίας ἀκτινοβολοῦσεν ἡθικὸν μεγαλεῖον. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ ποίμνιον τὸν παρεκίνησεν, ὥστε νὰ ἐπισκεφθῇ προσωπικῶς τὰς περισσότερας οἰκίας τῶν ἀδελφῶν.

Συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς παράγοντας τοῦ Ἀγῶνος καὶ συνεκρότησεν ἐξαμελὴ ἐπιτροπὴν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ἀθ. Παπαπεστόλου Φαρμακοποιῦ. Ἡ εἰς Θεσσαλονικὴν ἐπίσκεψις Του ἐνίσχυσε τὰ μέγιστα τὸ ἡθικὸν τῶν Ἀδελφῶν καὶ συνέταξε μίαν λαμπρὰν σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὴν Δευτέραν ἐπανῆλθεν ἀεροπορικῶς μετὰ τοῦ συνοδοῦ του κ. Ν. Παπαπέτρου πλήρης εὐγενῶν ἀναιμνήσεων ἐκ τοῦ Παραρτήματος, προκαλέσας τὴν ἀρίστην ἐντίπωσιν μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματός μας.

Τὴ 25ην Μαρτίου μετέβη μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Στυρεῖδωνος εἰς Θήβας, ὅπου ὡς γνωστὸν διορίζεται ὁ Ἱερεὺς Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας. Ἡ παρουσία Του συνεκίνησε καὶ ἐνεθουσίασε τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς.

Εἶδε ὁ Κύριος νὰ τὸν ἐνισχύῃ καὶ νὰ τὸν μαχομερεύῃ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς διωκομένης Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Φλυαρίαι ἐκνευριστικαί

Ἄρθεον σοφὸν εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Συνόδου «Ἐκκλησία» (1-4-54) προσεπικυρόμενον διὰ πομπῶδους νεπαρευκυνένης υπογραφῆς «Ἰωάννης Ν. Κασιμάτης. Κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος» τὸ ἄρθεον αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Εἰς αὐτὸ ἀναφέρει, ὅτι ἡ καρποφρία καὶ ἡ τελειώσις τοῦ βαπτίσματος ἐξαργυρώνεται α) ὑπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἱερέως τριττῆς καταδύσεως καὶ β) ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱερέως «βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ κ.λ.π.»

Δὲν διαφωνοῦμεν μὲ τὸν σοφὸν συντάκτην. Διερωτώμεθα ὅμως ἐάν, ἡ διὰ τόσον τίτλων βεβαρυμένη αὐτὴ κεφαλὴ, πραγματικῶς ἀποδέχεται τὰ ὑπ' αὐτῆς γραφόμενα. Καὶ ταῦτα διότι ἐνῶ ἀγωνίζεται ἐναντίον ἀντικανονικῆς ἀποπειρας ἐν Θεολογικῇ δι' ἧς ἀποπειράθη ἄλλα ἡ δόξα τοῦ δι' ἀναβαπτισμοῦ, τελείως, ἂν ὄχι πρὸς τοῦ ἀπείρους χειρατέρου, πάντως ἐξ ἴσου σοβαροῦ περιστατικοῦ, καὶ δ' ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἀγνοεῖ τελείως τὸ μυστήριον τοῦτο, περιυβρίζουσα αὐτὸ, δοῦναι τελείως ὑπὸ Παλίου ἱερέως !! Διότι ποῖαν ἄλλην σημασίαν ἔχει ἡ φράσις τῶν Ἀγίων «καὶ κατὰ τὴν ἑκκλησίαν βαπτίσαις τελεσθείσας ὑπὸ Παλίου ἱερέως»;

Ἀλλὰ μήπως ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἠγανάκτησεν, ὅταν ἐπληροφορήθη τὴν καταπάτησιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερουσλήμ διὰ τῶν ἀντικανονικῶν καὶ ἀντιδογματικῶν ἀναχειροτονιῶν ἱερέων Παλίων αὐτομολησάντων πρὸς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν; Ὅχι! καὶ ἐξέρετε διαίτι;

Διότι ἐὰν ὁμῶς ἔτρεξαν οἱ τίτλοι: «Κοσμήτωρ» «Βασιλικὸς Ἐπίτροπος».

Φλυαρίαι Ἐκνευριστικαὶ καὶ τίποτε ἄλλο!

«Οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι»

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διαμαρτυρήθη πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, διότι οὗτος ὑποβάλλει καὶ ἀνέχεται Παλαίωμαρολογίτας κληρικούς. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου ἦτο κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον «πληρωμένη». Ἐποτιθέτω τὸ ζήτημα ἐπὶ ἀρίστης καὶ ὀνίας βάσεως καὶ ἐτοιμάσθω διττός: τὸς Παλίτας ἀνήκει σεβασμός. Αὐτὸ ὑπέρθε μία ἔμμεσος καὶ σημαντικὴ ἀναγκαστικὴ τῶν δικαίων μας. Ἀλλ' ὁ περὶ ἄλλα ἀσχολούμενος Μακαριώτατος «οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι».

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Dearboru Mich (ταχυδρομικῶς)

Ἡ δραστηριότης τῶν ἐνταῦθα ἀδελφῶν μας εἶναι συγγινητικὴ. Καίτοι μακρὰν τῆς πατρίδος τῶν, ἐν τοῦτοις ἀγωνίζονται μὲ σθένος τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶναι καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅπερ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν ἐξῆς: Βασίλειος Καρβουτζίης Πρόεδρος, Βασίλειος Δημόπουλος Ἀν.δρος, Γεώργιος Ἀθανασιάδης Γεν. Γραμματεὺς, Κων. Λαγινόπουλος, Ἀντώνιος Μαρκιαντωνάτος, Δημ. Καραπαναγιώτης Πιν. Λαζαρίης, Ἰωάννης Βαρβάτος, Μέλη

Συγχαίρομεν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Α. Σ. καὶ εὐχόμεθα εἰς αὐτὸ καλὴν σταδιοδρομίαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Ὁ πρὸ ἐτῶν ἀποβιώσας Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμόθεος ἐν συγγράμματι αὐτοῦ ἐκδοθέντι κατὰ τὸ 1913 ἀναφερόμενος εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ λέγει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς:

«Ὁ Ἑλλὴν κληρικὸς οἰοῦντόποτε ἀξιωματός, εἴτε Πατριάρχης, εἴτε Μητροπολίτης, εἴτε Ἐπίσκοπος. Ἱερεὺς, εἴτε Διάκονος, εἴτε Μοναχός, ὀφείλει νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ συναισθάνεται ἑαυτὸν ἀπόστολον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στρατιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀγωνισθῇ μέχρις ἐσχάτων καὶ νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς διαδόσεως τοῦ Φωτὸς τῆς Ἀληθείας».

Καὶ τοιοῦτος ὢν ὁ Ἑλλὴν κληρικὸς, εἶναι ὑπὲρ πάντα ἀξίος τιμῆς καὶ ἀγάπης. Εἶναι ἡ ὑπερέχουσα ἐθνικὴ προσοπικότης εἰς ἣν μετ' εὐγνωμοσύνης πρέπει πάντες νὰ ἀποβλέπωσιν. Ἐὰν δὲ ἀποδειχθῇ μὴ ἔχον τὴν συναισθησὴν τῆς ὑφίστην αὐτοῦ ἀποστολῆς, καὶ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μάλιστα καταδικαζόμενος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ὁ τὰ μάλιστα ἀξίος νὰ ριφθῇ εἰς τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καταδικαστικὴν κατὰ τῶν τοιούτων ἀπόφασιν.

Ἐὰν τὸ ἕλκος μωρανθῇ ἐν τίνι ἀλλοιθῆσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι. εἰμὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. (Ματθ. Ε' 18) Ὅπως ἡ ὑπαρξὶς κληρικῶν ἀνυποκριτῶς εὐσεβῶν καὶ ζηλωτῶν εἶναι μέγα ἀπόκτημα διὰ τὴν Ἑλλάδα, οὕτω καὶ ἡ ὑπαρξὶς κληρικῶν πονηρῶν καὶ ὑλοφρόνων εἶναι ὀλεθρὸς καὶ συμφορὰ!

Εὐχρηθῶμεν, καὶ ἀπὸ καρδίας παρακαλέσωμεν πάντες τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους, νὰ πληθύνῃ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἔθνει τοὺς ἀξίους καὶ ἱκανοὺς κληρικούς τοὺς δυναμένους νὰ βαδίσωσιν εἰς τὰ ἴχνη τῶν Ἀποστόλων τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Μαρτύρων τῆς Πίστεως καὶ τῶν ὑπερμάχων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους...»

(Ἐξ ἀντιγραφῆς Ἀντωνίου Βερναρδάκη Μοναχοῦ).

Ὁ θρίαμβος τῆς Ἀγάπης

Αἱ ἡμέραι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, μᾶς ἐπενθυμίζουν τὸ ὑπέρτατον καθήκον τῆς Ἀγάπης. Ἀγάπη παντοῦ. Ἀς ἐκδηλωθῇ ὡς συγγνώμη πρὸς τοὺς πταίσαντας, ὡς ἐλεημοσύνη πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐν γένει ὡς στοργή, συμπόνεια, φιλανθρωπία Μόνον διὰ τῆς Ἀγάπης θὰ ἐξαρθῶμεν εἰς τὸ ἡθικὸν ἐπίπεδον τῆς Ἀναστάσεως καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν ψυχικὴν ὠφέλειαν.

Τὸ Α. Σ. πλησίον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης

Τὸ Α. Σ. ἅμα τῇ ἀναδείξει τοῦ κ. Κλ. Θεοφανοπούλου εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, μνημον τῶν πρὸς τὸν ἀγῶνα ὑπηρεσιῶν του καὶ ἐκτιμῶν τὰς ἐξαιρετικὰς αὐτοῦ ἱκανότητας, ἀνῆλθε σύσκεψιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ τὸν συνεχρήθερμῶς.

Ἡ κοσμοσυρροὴ κατὰ τὸν Εὐαγγελισμὸν

Εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν Κυψέλης κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συνέρρευσε ἀπειροπληθὺς ἐκκλησίασμα διὰ τὰ τιμῆς τὴν διπλὴν ἐπέτειον Ἡ λειτουργία ὑπῆρξε κατανυκτικὴ πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ὁμίλησε λαϊκὸς ἱεροκλήρυς.

Ἡ αὕτη κοσμοσυρροὴ παρατηρήθη καὶ εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Πειραιεὶ.